

DOI: <https://doi.org/10.33731/42019.175708>

УДК 347. 122: 007

«ОХОРОНЮВАНИЙ ЗАКОНОМ ІНТЕРЕС» ЩОДО КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ (КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ ТА НОУ-ХАУ)

Алла Дідук,*завідувач сектору патентного права відділу промислової власності НДІ інтелектуальної власності НАПрН України, кандидат юридичних наук, доцент*

Стаття присвячена розгляду питання захисту охоронюваного законом інтересу щодо конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау). Розкрито розмежування понять «суб'єктивне право» та «охоронюваний законом інтерес», а також дослідження термінів «інтерес» та «охоронюваний законом інтерес». При цьому автори статті не розглядають «право доступу» до конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) як класичне суб'єктивне цивільне право, а саме як «охоронюваний законом інтерес».

Ключові слова: охоронюваний законом інтерес, інтерес, суб'єктивне право, конфіденційна інформація, комерційна таємниця, ноу-хау

Постановка проблеми. У науці цивільного права існують різні точки зору щодо розуміння суб'єктивного права та інтересу. Для правильного вирішення питання співвідношення цих понять саме щодо конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) слід з'ясувати, що ж необхідно розуміти під інтересом. Хоча чинне цивільне законодавство України широко використовує термін «інтерес», проте в ньому відсутня чітка дефініція поняття «інтерес», «охоронюваний законом інтерес», юридично-змістова характеристи-

ка, що призводить до різного його тлумачення у судовій практиці.

Поділяючи думку окремих юристів ЄС, автори цієї статті не розглядають «право доступу» до конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) як класичне суб'єктивне цивільне право, а саме як «охоронюваний зако-

Галина Юровська,*заступник начальника відділу підготовки викладачів (тренерів) Національної школи суддів України, суддя Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у відставці, кандидат юридичних наук, заслужений юрист України*

ном інтерес», оскільки на таку інформацію може виникати лише фактична монополія (*de facto*), на відміну від суб'єктивного виключного цивільного права, яке виникає, наприклад, із патенту (*de jure*).

Огляд досліджень і публікацій щодо цієї проблеми. Питання специфіки захисту «охоронюваного законом інтересу» особи, яка законно контролює комерційну таємницю та ноу-хау (конфіденційну інформацію), розглядаються багатьма науковцями в Україні та за її межами.

Зокрема, теоретичні засади інформаційно-правових явищ і окремі аспекти щодо проблеми захисту інформації, конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) висвітлені у наукових працях Ч. Н. Азімова, І. Л. Бачило, Т. І. Бегової, М. М. Богуславського, А. Б. Венгерова, О. В. Власової, В. А. Дозорцева, В. І. Жукова, О. В. Ізмайлової, Ю. М. Капіци, В. А. Копилова, В. М. Коссака, О. В. Кохановської, В. М. Крижної, А. Е. Кузьміна, О. О. Кулініч, Ю. В. Носіка, О. А. Підопригори, О. О. Підопригори, Є. В. Петрова, С. Ю. Погуляева, О. В. Попова, В. Розенберга, О. П. Рощина, Н. О. Саніахметової, В. А. Северіна, О. П. Сергеева, І. А. Сіренка, Г. О. Слядневої, Л. Д. Топалової, О. А. Чобота, Г. Ф. Шершеневича, Р. Б. Шишки, Г. Штумпфа та інших.

Мета та завдання дослідження. Питання захисту охоронюваного законом інтересу особи, яка законно контролює комерційну таємницю та ноу-хау (конфіденційну інформацію), наразі є дуже актуальним. Зокрема, дискусійним вважається питання, що ж саме підлягає захисту: суб'єктивне «право на» інформацію чи охоронюваний законом інтерес? Тому метою цієї статті є дослідження понять «суб'єктивне право» та «охоронюваний законом інтерес» щодо конфіденційної інформації

(комерційної таємниці та ноу-хау) і співвідношення понять «інтерес» та «охоронюваний законом інтерес».

Для досягнення поставленої мети вирішуються такі завдання: дослідити поняття «суб'єктивне право» та «охоронюваний законом інтерес» щодо конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) і співвідношення понять «інтерес» та «охоронюваний законом інтерес».

Виклад основного матеріалу. Чинне цивільне законодавство, зокрема Цивільний кодекс України (далі — ЦК України), однозначно свідчить про те, що виникає право на інформацію (ст. 302), а відповідно і на конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау) в об'єктивному та суб'єктивному розумінні.

Однак, така позиція законодавця вважається не зовсім правильною з огляду на правову природу і, зокрема, властивості такого нетипового об'єкта цивільного права як інформація, а відповідно й конфіденційна інформація (у вигляді комерційної таємниці та ноу-хау).

Про це свідчить і позиція європейських учених та суддів, які мають більший досвід, оскільки вивчають цю проблематику тривалий час. Так, європейські науковці та практики вважають, що право на конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау) в об'єктивному та суб'єктивному розумінні взагалі не існує. У правовій доктрині країн континентальної (пандектної) системи права домінує твердження про те, що торгові секрети (*trade secrets*)¹ або комерційна таємниця та ноу-хау (за термінологією законодавця України) не є власністю і відповідно не породжують суб'єктивне право.

Більшість європейських учених і суддів розглядають право на торговий секрет як «неповне (усічене) виключне право», причому цей термін ними засто-

¹ Термін «trade secrets» ще перекладається як «ділові секрети». У цьому випадку терміни «торгові секрети» і «ділові секрети» використовуються як синоніми.

совується тільки як умовний, а не в традиційному його розумінні. Вони відносять торгові секрети (комерційну таємницю) до нематеріальних об'єктів або просто фактичної монополії (*de facto*), а не юридичної (*de jure*), які охороняються законодавством про недобросовісну конкуренцію чи безпідставне збагачення.

Ті, хто не визнає торгові секрети одним із видів власності, дотримуються думки про те, що конфіденційна, виробнича і комерційна інформація охороняються тільки непрямим чином цивільним законодавством про добросовісну конкуренцію і не може бути об'єктом власності або будь-якого суб'єктивного права [1, 34–38].

На такій позиції стоїть, зокрема, судово-практика Франції. Вона виходить із того, що конфіденційна інформація, до якої безумовно належить комерційна таємниця та ноу-хау, на відміну, наприклад, від запатентованого винаходу, має захист *de facto*. Суть його полягає в дотриманні секретності, яка оточує комерційну таємницю чи ноу-хау. Такий захист може бути здійснений у суді тільки шляхом застосування норм про недобросовісну конкуренцію [2, 54–57].

Мабуть, слід прислухатися до рекомендацій зарубіжних колег, які вважають, що особа, яка фактично контролює конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау), має можливість захищатися в суді двома способами: 1) шляхом пред'явлення позову до конкурентів, заснованого на законодавстві про недобросовісну конкуренцію, або 2) шляхом пред'явлення позову до неконкурентів, заснованого на загальних правилах про відповідальність.

Тому справи у суді щодо захисту конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) слід розглядати не як порушене або оспорюване суб'єктивне право, а саме як «охоронюваний законом інтерес» (ч. 2 ст. 15, ст. 16 ЦК України).

Інакший стан справ у країнах прецедентного права (Великій Британії, США та деяких інших). Суди Сполуче-

них Штатів Америки давно визнавали наявність майнових прав на торгові секрети. В основному вони розглядали позови про порушення контрактів, розголошення торгових секретів (комерційної таємниці за законодавством України), цивільні правопорушення. Визнаючи наявність майнового права, суди застосовували санкції відповідного законодавства про цивільні правопорушення. А з прийняттям Єдиного закону про торгові секрети (Uniform Trade Secrets Act) та враховуючи судову практику щодо їх порушення торгові секрети офіційно були визнані правом власності. Таким чином, із формального визнання торгових секретів об'єктами власності в США впливає, що право володільця торгового секрету підлягає охороні й він може розпоряджатися своїм правом, яке належить до цієї нової категорії «речей». Право на торговий секрет у Сполучених Штатах Америки розглядається як майнове, хоча воно не є виключним і безстроковим.

Можна стверджувати, що меншість науковців і практиків розглядають конфіденційну інформацію, а відповідно комерційну таємницю та ноу-хау як власність (майно) або суб'єктивне право. Свою позицію противники визнання торгового секрету власністю або суб'єктивним (особистим) правом аргументують так. По-перше, особа, яка фактично контролює конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау), не має виключного права щодо незалежного дослідника або особи, яка набуває секрет будь-яким іншим правомірним способом. По-друге, правова доктрина Німеччини та більшості країн Європи розрізняє загальноприйняті категорії юридичних прав та інтересів, де останні захищаються правовими нормами, без включення цих інтересів до сфери суб'єктивних прав (права власності).

У правовій доктрині цивільного права існують протилежні точки зору й щодо співвідношення термінів «суб'єктивне право» та «інтерес». Важливе

значення інтересу в праві породило твердження деяких юристів, що інтерес входить до змісту суб'єктивного права (А. В. Венедиктов, О. С. Іоффе, Ю. К. Толстой). Так, встановлюючи примат інтересу правомочного над його волею, О. С. Іоффе відводить інтересові роль одного з елементів змісту суб'єктивного права [3, 240–242]. Те, що суб'єктивне право — це охоронюваний законом інтерес, стверджував у свій час ще Рудольф фон Йерінг [4, 46], послідовниками вчень якого були Р. Паунд, Ф. Гек, Г. Штоль, Р. Мюллер-Ерзбах, які також досліджували суть інтересу як елемента суб'єктивного права.

Інші ж науковці, думку яких поділяють і автори цієї статті, вважають інтерес моментом зовнішнім відносно суб'єктивного права та у зміст права його не включають (С. М. Братусь, В. І. Серебровський, В. П. Грибанов). Зокрема, В. П. Грибанов абсолютно справедливо зауважував, що ні природа інтересу, ні сутність суб'єктивного права, ні взаємний зв'язок між ними не дають підстав стверджувати про те, що інтерес входить до змісту суб'єктивного права [3, 242].

Виступаючи формою вираження інтересу і засобом його здійснення або захисту, суб'єктивне право не містить інтересу як свого елемента. Можна стверджувати, що інтерес і суб'єктивне право пов'язані одне з одним, як мета та засіб її досягнення, а мета не може бути елементом засобу.

Співвідношення суб'єктивного цивільного права та інтересу не знаходить підтвердження в правових нормах. Наприклад, речове право продовжує існувати й тоді, коли об'єкт цього права (річ) стає безкорисним для правомочної особи. Тому інтерес не слід розглядати як елемент суб'єктивного права.

Відповідно, належить розрізняти категорії юридичних прав та інтересів,

які захищаються правовими нормами нарівні з суб'єктивними правами, без включення цих інтересів до сфери суб'єктивних прав. І оскільки у особи, яка фактично контролює конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау), немає виключного права на неї, а значить і суб'єктивного права, то захисту підлягає його інтерес або, точніше, охоронюваний законом інтерес, що відповідає і правовій доктрині країн континентальної системи права [5, 134–138].

У зв'язку з цим, для правильного вирішення питання співвідношення суб'єктивного права й інтересу щодо конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) слід з'ясувати, що ж розуміють під термінами «інтерес» та «охоронюваний законом інтерес». Хоча чинне цивільне законодавство України широко використовує термін «інтерес» (ЦК, ЦПК, ГК України), проте в ньому відсутня чітка дефініція понять «інтерес» чи «охоронюваний законом інтерес», юридично-змістова характеристика яких призводить до різноманітних тлумачень останнього в судовій практиці.

Важливим для теорії та практики у свій час стало також тлумачення Конституційним Судом України поняття «охоронюваний законом інтерес» і, зокрема, етимологічного змісту слова «інтерес»². Так, у загальносоціологічному значенні категорія «інтерес» розуміється як об'єктивно існуюча і суб'єктивно усвідомлена соціальна потреба, як мотив, стимул, збудник, спонукання до дії. У психології — як ставлення особистості до предмета, як до чогось для неї цінного, такого, що притягує. У юридичних актах термін «інтерес», ураховуючи його як етимологічне, так і загальносоціологічне, психологічне значення, вживається у широкому чи вузькому значенні як самостійний

² Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення окремих положень ч. 1 ст. 4 ЦПК України (справа про охоронюваний законом інтерес) № 1-10/2004 від 01.12.2004 р. № 18-рп/2004.

об'єкт правовідносин, реалізація якого задовольняється чи блокується нормативними засобами.

Конституційний Суд України тоді також здійснив інтерпретацію поняття «інтерес» у вузькому розумінні цього слова, у словосполученні «охоронюваний законом інтерес», тобто інтерес, який, на відміну від інтересу в широкому розумінні, перебуває виключно в логічно-смісловому зв'язку з суб'єктивними правами, однак прямо ними не опосередковується, тобто виходить за межі останніх. Слово «інтерес» у такому розумінні застосовується в Конституції України, ЦК України, ЦПК України, ГК України та в багатьох інших законах, а також нормативно-правових актах. Так, виходячи зі змісту ч. 1 ст. 8 Конституції України охоронюваний законом інтерес перебуває під захистом не тільки закону, а й об'єктивного права в цілому, що панує в суспільстві, оскільки інтерес у вузькому розумінні зумовлюється загальним змістом такого права і є його складовою.

Фактично тотожними вважав поняття «права» та «охоронюваного законом інтересу» і Верховний Суд України, наголошуючи при цьому, що охоронюваний законом інтерес — це інтерес певної особи (або групи осіб), який спирається на закон або впливає з інших правових норм і охороняється державою нарівні з правом.

Згідно з роз'ясненнями Конституційного Суду України суб'єктивне право і пов'язаний з ним інтерес є дозволами. Однак перше є особливим дозволом, тобто дозволом, який відображається у відомій формулі: «Дозволено все, що передбачено в законі», а друге — простим дозволом, тобто дозволом, до якого можна застосувати не менш відоме правило: «Дозволено все, що не заборонено законом».

Інтерес, навіть перебуваючи під охороною закону або права, на відміну від суб'єктивного права, не має такої правової можливості, як останнє, оскільки не забезпечується юридичним обов'язком

іншої сторони. Законний інтерес відображає тільки легітимне прагнення свого носія до того, що не заборонено законом, тобто тільки його бажання, а тому — не юридичну, а фактичну можливість. Це прагнення в межах сфери правового регулювання до користування яким-небудь конкретним матеріальним або нематеріальним благом. Відмінність такого блага від блага, яке охоплюється змістом суб'єктивного права, полягає в тому, що користування благом, на яке особа має право, визначається можливістю в рамках закону, а до якого має законний інтерес — без вимог визначених дій від інших осіб або чітко встановлених меж поведінки.

Розглядаючи конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау), можна говорити тільки про фактичні дії особи, яка правомірно визначила та контролює таку інформацію (бажання зберегти її в секреті), які не можуть розглядатися як правомоччя, що витікають із абсолютних правовідносин. Оскільки, по-перше, на конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау) законом не передбачена юридична монополія, а значить особа може тільки фактично контролювати таку інформацію, а також вона не має виключного права щодо незалежного дослідника або особи, яка набуває таку інформацію будь-яким іншим правомірним способом. По-друге, особа має тільки фактичну можливість встановлювати режим конфіденційності (так званий режим «доступності-недоступності») до інформації.

Як доречно зазначає Ю. І. Чалий, відмінною рисою абсолютних правовідносин є те, що вони встановлюються відносно вже існуючого (конкретного) блага. У тому разі, коли є тільки бажання набути благо — це буде законний інтерес, який реалізується не за допомогою конструкції правовідносин [6, 32–34].

Таким чином, дотримуючись традиційних позицій континентального права, автори статті обстоюють концеп-

цію про те, що на інформацію, а також конфіденційну інформацію (комерційну таємницю та ноу-хау) не може виникати право власності (володіння, користування та розпорядження) і, відповідно, немає суб'єктивного права, у тому числі й права інтелектуальної власності, оскільки це поняття є умовним. По суті йдеться про виключне право (монополію). Однак, оскільки комерційна таємниця та ноу-хау належать до нематеріальних об'єктів, яким не притаманні ознаки об'єктів права інтелектуальної власності (виключних прав), така монополія буде тільки фактичною (*de facto*), а не юридичною (*de jure*), на відміну, наприклад, від запатентованого винаходу.

З огляду на це та враховуючи чинний ЦК України, зокрема статті 505–508, доцільним буде стосовно такого нетипового об'єкта як інформація, конфіденційна інформація (комерційна таємниця та ноу-хау) застосовувати термін «охоронюваний законом інтерес».

Отже, виходячи із вище сказаного, справи в суді про захист конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау) слід розглядати не як порушене

або оспорюване суб'єктивне право, а саме як охоронюваний законом інтерес (ч. 2 ст. 15, ст. 16 ЦК України). І оскільки в статтях 15–16 ЦК України йдеться як про захист прав, так і про захист інтересів, то це свідчить про те, що навіть законодавець виходить із тієї доктрини, згідно з якою інтерес не входить у зміст суб'єктивного права, а існує самостійно, за його межами.

Якщо ці гіпотези є істинними, то постають питання, на які науковій спільноті потрібно дати відповіді. Вони будуть мати і суто практичне значення, зокрема, для опису (формулювання) предмета спору, предмета позову та його підстав у разі захисту охоронюваного законом інтересу щодо конфіденційної інформації (комерційної таємниці та ноу-хау). Отже, здається, що законодавець України, приймаючи ЦК України, зокрема формулюючи статті 505–508, поспішив «підвести» конфіденційну інформацію і, зокрема, комерційну таємницю під правовий режим об'єкта права, а не під правовий режим об'єкта інформації. ♦

Список використаних джерел / List of references

1. Жуков В. І. *Перспективи та актуальні проблеми правової охорони і ринкового використання інтелектуальної власності. Тези доповідей науково-практичного та інформаційно-консультативного семінару (24 лютого 2000 р.)*. Харків. 2000. 188 с.
2. *Международная передача технологии: правовое регулирование* / отв. ред. М. М. Богуславский. Москва: Наука, 1985. 480 с.
3. Грибанов В. П. *Осуществление и защита гражданских прав*. Москва: Статут, 2000. 411 с.
4. Венедиктов А. В. *Государственная социалистическая собственность*. Ленинград: АН СССР, 1948. 841 с.
5. Дідук А. Г. *Суб'єктивне право та інтерес щодо конфіденційної інформації: матеріали круглого столу «Охоронюваний законом інтерес в цивільному праві та процесі»*. Харків: ХНУВС, 2006. С. 134–138.
6. Чалий Ю. І. *Конституційне право на житло: суб'єктивне право чи охоронюваний законом інтерес? Реформування житлового законодавства: проблеми та перспективи*: зб. наук. праць (за матеріалами круглого столу, м. Харків, 16 грудня 2006 р.). Харків: Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва АПрН України, Харківський національний університет внутрішніх справ, 2006. 172 с.

1. Zhukov V. I. *Perspektyvy ta aktualni problemy pravovoi okhorony i rynkovoho vykorystannia intelektualnoi vlasnosti. Tezy dopovidei naukovo-praktychnoho ta informatsiino-konsultatyvnoho seminaru (24 liutoho 2000 r.). Kharkiv. 2000. 188 s.*
2. *Mezhdunarodnaia peredacha tekhnolohyy: pravovoe rehulyrovanye / otv. red. M. M. Bohuslavskiy. Moskva: Nauka, 1985. 480 s.*
3. Hrybanov V. P. *Osushchestvlenye y zashchyta hrazhdanskykh prav. Moskva: Statut, 2000. 411 s.*
4. Venedyktov A. V. *Hosudarstvennaia sotsyalystycheskaia sobstvennost. Lenynhrad: AN SSSR, 1948. 841 s.*
5. Diduk A. H. *Subiektyvne pravo ta interes shchodo konfidentsiinoi informatsii : materialy kruhloho stolu «Okhoroniuvanyi zakonom interes v tsyvilnomu pravi ta protsesi». Kharkiv : KhNUVS, 2006. S. 134–138.*
6. Chalyi Yu. I. *Konstytutsiine pravo na zhytlo : subiektyvne pravo chy okhoroniuvanyi zakonom interes? Reformuvannia zhytlovoho zakonodavstva: problemy ta perspektyvy : zb. nauk. prats (za materialamy kruhloho stolu, m. Kharkiv, 16 hrudnia 2006 r.). Kharkiv : Naukovo-doslidnyi instytut pryvatnoho prava i pidpriemnytstva APrN Ukrainy, Kharkivskiy natsionalnyi universytet vnutrishnikh sprav, 2006. 172 s.*

Надійшла до редакції 19.06.2019 року

Дидук А., Юровская Г. «Охраняемый законом интерес» в отношении конфиденциальной информации (коммерческой тайны и ноу-хау). Статья посвящена рассмотрению вопросов защиты охраняемого законом интереса в отношении конфиденциальной информации (коммерческой тайны и ноу-хау). Раскрыты разграничение понятий «субъективное право» и «охраняемый законом интерес», а также исследование терминов «интерес» и «охраняемый законом интерес». При этом авторы статьи не рассматривают «право доступа» к конфиденциальной информации (коммерческой тайне и ноу-хау) как классическое субъективное гражданское право, а именно как «охраняемый законом интерес».

Ключевые слова: охраняемый законом интерес, интерес, субъективное право, конфиденциальная информация, коммерческая тайна, ноу-хау

Diduk A., Yurovskaia G. «Protected Interest» in relation to confidential information (trade secrets and know-how). This research paper is devoted to the issue of protection of a legally protected interest in respect of confidential information (trade secrets and know-how). It reveals the distinction between the concepts of subjective rights and interests protected by law, and the study of terms and interest legally protected interest.

In the science of civil law, there are different points of view regarding the understanding of subjective law and interest. To properly resolve the issue of the correlation of these concepts with respect to confidential information (commercial secrets and know-how), one has to find out what needs to be understood as interest. Although the current civil law of Ukraine is widespread and uses the term «interest», it does not contain a clear definition of the concept of «interest», «interest protected by law», a legal and substantive characteristic, which leads to different interpretations of it in judicial practice.

Following the opinion of certain EU lawyers, the «right of access» to confidential information (commercial secrets and know-how) is not considered by the authors of the article as a classical subjective civil law, namely, «protected by law», since such information may only be a factual monopoly (de facto), in contrast to subjective exclusive civil law, which arises, for example, from a patent (de jure).

Thus, following the traditional positions of continental law, the authors advocate the notion that information (as well as confidential information (commercial secrets and know-how) can not give rise to ownership (possession, use and disposal) and, accordingly, there is no sub-intellectual property right, including intellectual property rights, since this notion is arbitrary. In essence, it is an exclusive right (monopoly). However, since commercial secrets and know-how relate to intangible objects that do not have the characteristics of intellectual property objects (exclusive rights), such a monopoly will only be *de facto*, and not legal (*de jure*), on for example, from a patented invention.

Given this, and taking into account the current civil law, it would be advisable to use the term «protected by law» in relation to such an unusual object as information, confidential information (commercial secret and know-how).

Therefore, proceeding from the above, cases in the court on the protection of confidential information (commercial secrets and know-how) should be considered not as an overridden or disputed subjective right, namely, as an interest protected by law. And since civil law in Ukraine refers both to the protection of rights and to the protection of interests, it shows that even the legislator proceeds from the doctrine according to which interest is not included in the content of subjective law, but exists independently, for its boundaries.

If these hypotheses are correct, then questions arise for which scientific community needs to be answered. They will be of purely practical importance, in particular, for describing (formulating) the subject matter of the dispute, the subject of the action and its grounds in the case of the protection of the interest protected by law regarding confidential information (commercial secrets and know-how). Therefore, it seems that the legislator hastened to «bring» confidential information and, in particular, commercial secrets under the legal regime of the object of law, and not under the legal regime of the object of information.

Key words: a legally protected interest, the interest, of a subjective right, confidential information, commercial secret, trade secrets, now-how, know-how